

temmelig føleligt. Det er vistnok gaaet Mange som mig, at de have troet, at Udvalget dog vilde underkaste Sagen selv og Lovforslaget, som det forelaa, en alvorlig reel Behandling og vilde forelægge sig selv det Spørgsmaal, om det ikke var det Rigtigste, og vilde besvare det derhen, at det var det Rigtigste at gaae ind paa Enkeltighederne i Lovforslaget. Netop fordi det høie Thing havde valgt de Mænd ind i Udvalget, der vare i Besiddelse af særlig Sagkundskab i denne Sag, og endogsaa var gaaet saa vidt, at det eenstemmigt havde valgt det høicerværdige Medlem fra Falster, uagtet hans Anskuelse ganske vist kun billigedes af Halvdelen af Thinget, maatte Udvalget have følt, at det var et bestemt Ønske fra Thingets Side, at Udvalget vilde arbejde hen til at gjøre Lovforslaget saa brugbart som muligt. Det havde staaet Udvalget frit for først at behandle Lovforslagets Realitet, at tage alle Enkeltighederne for og at bringe dem i den Form, som efter Omstændighederne maatte tiltale det meest, og til tredie Behandling, hvor Lovforslaget jo først vilde foreligge i sin endelige Form, desuagtet at motivere og anbefale Thinget at stemme imod det i ethvert Tilfælde. Østedet derfor har Udvalget slet ikke indladt sig paa Lovforslaget, som det foreligger i sine Enkeltheder; det har heller ikke foreslaaet at afvise en saadan Lov, fordi den vilde blive slet og skadelig, men det har valgt en fuldstændigt formel Side til at afvise Forslaget fra, idet det har sagt, at det ikke kan modtage Lovforslaget, hverken som det er kommet fra det andet Thing eller i nogen anden Form, hvori det kunde vinde Ministerens Billigelse, fordi Kirkens Stemme ikke er hørt. Det er aabenbart, at Udvalget ved saaledes at gaae ind paa Realiteten har sat os, der kunne ønske Lovforslaget forbedret og derfor maae have Realiteten behandlet, i en overordentlig stor Forlegenhed.

Det er af denne Grund, at jeg har tilladt mig at stille nogle Ændrings- og Underændringsforslag, som jeg nu i al Ærthed skal begrunde. Det vil være det høie Thing klart, at, forsaavidt disse Forslag ikke blot tilsigte en Tydeliggjørelse, gaae de ud paa en Indskrænkning af Lovforslaget; de gaae ud paa at gjøre det mindre farligt, om jeg saa maae sige, at

vedtage Lovforslaget. Det første Forslag tilraader, at der østedesfor: „en særlig Befal“ sættes: „et Bedehuus“. Jeg har tænkt mig, at det navnlig vil faae Betydning for Kjøbstæderne og da ganske særligt for Kjøbenhavn. Det, at skaffe sig en Befal, kan virkelig aldeles ikke sættes ved Siden af at skaffe sig en Kirkebygning. En Kirkebygning kan ikke leies, ikke engang kjøbes; den maa bygges, og i Modsætning dertil staaer just det, at skaffe sig en Befal, hvilket ikke vil sige Andet end at leie sig et Locale paa kortere eller længere Tid. Jeg kan meget godt forstaae, at en saa let Afgang til at faae et Locale og igjen at stille sig derved med Hensyn til Kjøbstæderne og særligt med Hensyn til Kjøbenhavn kan forekomme Mange at være saa farlig, at alene det kunde bestemme dem til at stemme imod Lovforslaget. — Mit andet Underændringsforslag til § 1 gaaer ud paa, at der foran Ordet „Andragende“ skal indskydes „Menighedens“. Dette er et af de Forslag, som jeg vilde kalde et Tydeliggjørelses-Forslag. Der staaer nemlig ikke i Lovforslaget, hvem der skal indgive Andragendet, og man kunde altsaa tænke sig, at det var Præsten, som skulde indgive det. De Herrer ville see, at den samme Tanke, som ligger i mit andet Underændringsforslag, gaaer igjennem mine Ændringsforslag under Nr. 6 og 7, at vi nemlig i dette Forhold som i alle andre lignende Forhold skulle gaae ud fra, at det er Menigheden, der er Hovedsagen, og at Præsten er til for Menighedens Skyld og ikke omvendt. Det er altsaa Menigheden, der skal indgive Andragendet om sin Præstis Stabfæstelse. Efter Forslaget under Nr. 6 er det Menigheden, der skal anskaffe og eie Kirkebøgerne, og ikke Præsten, og ved Forslaget under Nr. 7 er det antydet, at Menigheden ingenlunde paa den Maade er knyttet til den enkelte Præst, at den skulde falde sammen ved hans Død eller Bortgang, idet det overmaade godt kan tænkes, at en Menighed, medens Præsten levede, allerede har havt en Capellan, som har havt den samme kongelige Stabfæstelse, saa at Menighedslivet kan fortsættes umiddelbart efter Præstens Død. Det er kun for det Tilfælde, at Menigheden opløser sig eller udtræder af Forbindelsen med Følgekirken, at der bør være Tale om, at